

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **P. B.**
bytem X

proti
žalovanému: **1. náměstek ministryně obrany**
se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6 – Hradčany

o žalobě proti rozhodnutí náměstka pro řízení sekce právní a majetkové Ministerstva obrany
ze dne 17. 2. 2022, č. j. MO 30859/2022-1322,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Ředitel Legislativního a právního odboru, sekce právní a investiční Ministerstva obrany (dále jen „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 5. 11. 2021, č. j. 307-00198-15-209-15-1322P (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), rozhodl ve výroku I. tak, že žalobci přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 38 800

Kč. Výrokem II. pak žalobci nepřiznal náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve smyslu § 119 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném do 30. 11. 2021 (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) ve výši 8 000 Kč představující náklad za zakoupení odsávačky s odůvodněním, že účelně vynaloženými náklady spojenými s léčením nejsou takové náklady, které mohou být hrazeny z veřejného zdravotního pojištění. K odvolání žalobce změnil náměstek pro řízení sekce právní a majetkové Ministerstva obrany prvoinstanční rozhodnutí ve výroku II. tak, že žalobci nepřiznal náhradu části účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 4 000 Kč, neboť dle přílohy č. 3 oddílu C, bodu 180 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění účinném do 31. 8. 2015 (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), zde v rozhodné době existoval nárok žalobce na úhradu tohoto nákladu z veřejného zdravotního pojištění, a to do maximální výše 4 000 Kč. Nově pak výrokem III. žalobci přiznal náhradu části účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 4 000 Kč představující rozdíl mezi částkou skutečně vynaloženou a částkou, která by žalobci byla uhrazena z veřejného zdravotního pojištění za situace, kdy by o ni požádal. Proti tomuto rozhodnutí náměstka pro řízení sekce právní a majetkové Ministerstva obrany brojí žalobce podanou žalobou.

2. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) na tomto místě uvádí, že žalobce v žalobě za žalovaného označil náměstka pro řízení sekce právní a majetkové Ministerstva obrany, nicméně v průběhu soudního řízení došlo ke změně v organizační struktuře Ministerstva obrany, kdy dle čl. 10 odst. 2 organizačního řádu Ministerstva obrany č. 61/2019 *je odvolacím služebním orgánem v případech rozhodnutí ředitele legislativního a právního odboru Ministerstva obrany ve věcech náhrady škody na zdraví a náhrady nákladů na výživu pozůstalých podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, zákona č. 45/2016 Sb., o službě vojáků v záloze, a zákona č. 220/1999 Sb., o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze* 1. náměstek ministra obrany. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, *nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla*, proto je žalovaným 1. náměstek ministra obrany, do jehož působnosti nyní posuzovaná věc v současnosti spadá.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. **Žalobce** podanou žalobou brojí proti výroku II. napadeného rozhodnutí, který považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť jím byl protiprávně zkrácen na svých majetkových právech. Žalobce uvedl, že jeho syn J. B., narozený dne X, zemřelý dne X, utrpěl dne 9. 9. 2013 jako voják z povolání zařazený u Vojenského útvaru 1837 Chrudim jako spolujezdec velmi těžký úraz při dopravní nehodě vojenského vozidla, a to zejména posthypoxické postižení centrální nervové soustavy, apalitický syndrom, spastickou kvadruparézu a další. Uvedený úraz byl hodnocen jako služební úraz s plnou odpovědností Ministerstva obrany za vzniklou škodu. Žalobce namítá, že v nyní posuzované věci je spor o to, zda se ohledně nepřiznané částky 4 000 Kč jedná o účelně vynaložený náklad, když mohl být hrazen z veřejného zdravotního pojištění. Žalobce považuje tento závěr žalovaného za nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění, když žalovaný v napadeném rozhodnutí souhlasil s žalobcem o účelnosti vynaloženého výdaje v souvislosti s udržením nebo zlepšením zdravotního stavu syna žalobce. Dále žalobce s odkazem na § 119 odst. 3 zákona o vojácích z povolání namítá, že z textu citovaného ustanovení nelze žádným způsobem dovodit závěr o tom, že náklady spojené s léčením,

které mohou být hrazeny z veřejného zdravotního pojištění, nejsou účelné nebo že nemohou být hrazeny dle tohoto ustanovení.

4. Žalobce rovněž nesouhlasí s nepřiznáním části jeho nároku s odkazem na zásadu *vigilantibus iura*, neboť je právním i medicínským laikem a byl v situaci, kdy byl jeho syn ve velmi vážném zdravotním stavu. Nikdo žalobce neinformoval o možnosti pořízení odsávačky pro syna prostřednictvím žádosti u zdravotní pojišťovny, přičemž se v této souvislosti spoléhal na sdělení lékařů. I byla-li by však žalobci tato skutečnost známa, nemohl vyčkávat na pořízení odsávačky až na základě schvalovacího procesu zdravotní pojišťovny, který byl v dané době podmíněn schválením ze strany revizního lékaře. Vzhledem k okolnostem by byl žalobce i při vědomosti možnosti úhrady prostřednictvím zdravotní pojišťovny nucen odsávačku pořídit sám, přičemž zdravotní pojišťovna tento výdaj zpětně proplácet nemohla.
5. Závěrem žalobce namítá porušení základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 odst. 3 správního řádu, v § 2 odst. 4 správního řádu, v § 6 odst. 1 správního řádu a v § 6 odst. 2 správního řádu, kdy k posledně jmenované zásadě uvádí, že je nucen opakovaně využívat v mnoha případech právního zastoupení, jehož náklady mu dle správního řádu nemohou být přiznány.
6. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě nejprve shrnul okolnosti předcházející podání žaloby a dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 7. 2005, sp. zn. 21 Cdo 2697/2004, uvedl, že neměl pochybnosti o samotné účelnosti odsávačky pro poškozeného, kterou s ohledem na zdravotní stav potřeboval. Předmětný náklad však nemohl považovat za účelně vynaložený v případě, kdy žalobci na částečnou úhradu odsávačky vzniklo právo dle přílohy č. 3, oddílu C, bodu 180 zákona o veřejném zdravotním pojištění, a to do výše 4 000 Kč. Z uvedeného důvodu se žalovaný rozhodl v napadeném rozhodnutí odvolání žalobce částečně vyhovět a uhradit alespoň rozdíl toho, co žalobce skutečně vynaložil, a toho, co by bylo hrazeno ze zdravotního pojištění. Žalovanému nelze přičítat, že žalobci nebyla možnost úhrady odsávačky z veřejného zdravotního pojištění nabídnuta.

III. Posouzení žaloby

7. Městský soud v Praze v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
8. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalobce sice navrhl provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamena nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
9. Městský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v absenci zdůvodnění toho, že u nepřiznané části účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 4 000 Kč nejde o účelně

vynaložený výdaj, když mohl být hrazen z veřejného zdravotního pojištění. K tomu městský soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Městský soud pro úplnost uvádí, že *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je pak nutné napadená rozhodnutí posuzovat jako celek (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).“*

10. Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal optikou výše uvedené judikatury a uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí netrpí takovými nedostatky, které by měly za následek jeho nepřezkoumatelnost, je dostatečně zdůvodněné a městský soud je nepovažuje za nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je z hlediska jeho struktury koncipováno tak, že žalovaný nejprve shrnul skutkový stav věci a prvoinstanční rozhodnutí, dále shrnul námítky žalobce a následně posoudil skutkový stav vzhledem k argumentaci žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přehledným a srozumitelným způsobem popsal svá zjištění a žalobci osvětlil, jaké skutečnosti považuje za rozhodné pro závěr o nemožnosti přiznat mu plnou výši nárokové náhrady účelně vynaložených nákladů spojených s léčením. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí jednotlivě věnuje námitkám obsaženým v odvolání žalobce a rekapituluje závěry žalovaného, které současně blíže rozvádí. Městský soud je proto přesvědčen, že žalobce nemohl pochybovat o důvodech, pro které mu nebyla přiznána plná výše účelně vynaložených nákladů spojených s léčením, neboť odůvodnění a závěry žalovaného jsou konzistentní a srozumitelné. Žalovaný jednoznačně vyjádřil svůj názor, že část uplatňovaného nároku ve výši 4 000 Kč mohl žalobce požadovat z veřejného zdravotního pojištění, podal-li by žádost k Vojenské zdravotní pojišťovně. Žalovaný v textu odůvodnění dále srozumitelně popsal důvody, pro které žalobci přiznal část náhrady účelně vynaložených nákladů ve výši 4 000 Kč. Soud proto nemohl přisvědčit obecné námitce žalobce, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí nezodpověděl, proč žalobci nepřiznal část těchto účelně vynaložených nákladů spojených s léčením.
11. Městský soud dále přistoupil k posouzení žalobcem v obecné rovině vznesené námítky porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Na tomto místě je nutné uvést, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. je soud oprávněn a povinen přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem

na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu přdestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Žalobce předmětnou námitku ve vztahu k porušení zásady hospodárnosti odůvodnil tak, že je opakovaně nucen v mnoha případech využívat právního zastoupení, jehož náklady mu dle správního řádu nemohou být přiznány. K tomu městský soud uvádí, že podstata zásady hospodárnosti zakotvené v § 6 odst. 2 správního řádu spočívá především v tom, že správnímu orgánu a účastníkům řízení nemají v souvislosti s vedením správního řízení vznikat zbytečné náklady, proto má správní orgán v řízení činit co nejúčinnější úkony, které jeho a zároveň i další subjekty co nejméně zatíží. Dle názoru soudu byla tato zásada jak prvostupňovým správním orgánem, tak žalovaným dodržena, neboť žalobci nevznikly žádné zbytečné náklady, jež by jej v souvislosti s vedením správního řízení v nyní posuzované věci nepřiměřeně zatěžovaly. Správní orgány se tak dle soudu nedopustily žádného porušení jejich povinností vyplývajících ze zákonů. Přestože městský soud chápe názor žalobce, jak však sám žalobce uvedl, správní řád nicméně neumožňuje proplacení využití právního zastoupení. Městský soud tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.

12. Podstatou nyní posuzované žaloby je zejména otázka, zda měl žalobce nárok na úhradu části účelně vynaložených nákladů spojených s léčením za situace, kdy je mohl požadovat z veřejného zdravotního pojištění. Stěžejní námitkou žalobce je pak jeho nevědomost o možnosti požádat o úhradu odsávačky Vojenskou zdravotní pojišťovnu, když na tuto možnost nebyl ze strany lékaře upozorněn, přičemž z textu § 119 odst. 3 zákona o vojácích z povolání nelze nikterak dovodit závěr o tom, že náklady spojené s léčením, které mohou být hrazeny z veřejného zdravotního pojištění, nejsou účelné nebo že nemohou být dle tohoto ustanovení uhrazeny.
13. Podle § 116 písm. e) zákona o vojácích z povolání *vojákovi, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je stát povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením.*
14. Podle § 119 odst. 3 zákona o vojácích z povolání *na náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením má nárok ten, kdo tyto náklady vynaložil. Tato náhrada se poskytuje ve výši po odpočtu nákladů na dopravu a náhrad cestovních výdajů poskytovaných podle zvláštního právního předpisu.*
15. Podle § 11 písm. d) zákona o veřejném zdravotním pojištění *pojištěnec má právo na poskytnutí hrazených služeb v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem, přičemž poskytovatel nesmí za tyto hrazené služby přijmout od pojištěnce žádnou úhradu.*
16. Podle § 13 odst. 1 věty první zákona o veřejném zdravotním pojištění *ze zdravotního pojištění se hraadí zdravotní služby poskytnuté pojištěnci s cílem zlepšit nebo zachovat jeho zdravotní stav nebo zmírnit jeho utrpení. Podle odstavce 2 písm. b) citovaného ustanovení hrazenými službami jsou v rozsahu a za podmínek stanovených*

tímto zákonem poskytování léčivých přípravků, potravin pro zvláštní lékařské účely, zdravotnických prostředků a stomatologických výrobků.

17. Podle § 15 odst. 11 věty druhé zákona o veřejném zdravotním pojištění *zdravotnické prostředky uvedené v oddílu C přílohy č. 3 tohoto zákona se ze zdravotního pojištění hradí ve výši a za podmínek stanovených v této příloze*, přičemž dle přílohy č. 3, oddílu C, bodu 180 je z veřejného zdravotního pojištění hrazena elektrická či mechanická odsávačka, a to maximálně 1 kus za 5 let po předepsání předmětného zdravotnického prostředku lékařem se specializací otorinolaryngologie nebo pneumologie a ftizeologie a po schválení revizním lékařem. Výše úhrady je stanovena v rozsahu 100 %, maximálně však 4 000 Kč za kus.
18. V nyní posuzované věci není mezi stranami sporné, že žalobce sám zakoupil odsávačku pro svého syna, aniž by však před tímto nákupem požádal u Vojenské zdravotní pojišťovny o její úhradu z veřejného zdravotního pojištění. Za sporné považují strany to, zda měla být část vynaložených nákladů ve výši 4 000 Kč uhrazena žalovaným jako účelně vynaložený náklad spojený s léčením za situace, kdy v rozhodné době v sobě zdravotní služba dle zákona o veřejném zdravotním pojištění zahrnovala částečnou úhradu zdravotnického prostředku v podobě odsávačky, a to do maximální výše 4 000 Kč. K tomu městský soud uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího soud ze dne 7. 7. 2002, sp. zn. 21 Cdo 2697/2004, „nelze považovat náklady spojené s poskytnutím potřebné zdravotní (lázeňské) péče, které poškozený zaměstnanec uhradil ze svého, přestože mu vzniklo právo na jejich úhradu ze zdravotního pojištění, za účelně vynaložené náklady spojené s léčením.“ Citované rozhodnutí Nejvyššího soudu se sice týkalo nároků plynoucích z pracovního úrazu dle zákoníku práce, nicméně soud nevidí důvodu, proč by předmětné závěry nemohly být aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc. K uvedenému závěru se pak přiklonila rovněž komentářová literatura, která za účelně vynaložené náklady spojené s léčením, na jejichž náhradu vzniklo právo následkem služebního úrazu, považuje rovněž náhradu nákladů na zakoupení prostředků zdravotnické techniky nehrazených (resp. částečně hrazených) Vojenskou zdravotní pojišťovnou (srov. SKORUŠA, Leopold. § 119 Náhrada za bolest, náhrada za ztížení společenského uplatnění a náhrada za účelně vynaložené náklady spojené s léčením. In: SKORUŠA, Leopold, Jaroslav DANĚK aj. *Zákon o vojácích z povolání: Komentář*. Wolters Kluwer, 2018, právní stav v ASPI k 28. 2. 2021). Městský soud se s uvedenými závěry ztotožňuje a dodává, že přestože chápe tehdejší nelehkou situaci žalobce, nelze nicméně náhradu nákladů přenášet na žalovaného za situace, kdy zde prokazatelně existovalo právo a z něho plynoucí nárok na úhradu těchto účelně vynaložených nákladů z veřejného zdravotního pojištění.
19. V této souvislosti pak nemohl městský soud přisvědčit ani námitce žalobce, že mu nelze klást k tíži a upírat mu nárok na úhradu nákladů, když je právním a medicínským laikem a spoléhal se na sdělení lékařů. Městský soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěry žalovaného, že i ve správním právu platí obecná zásada *vigilantibus iura*, podle které se ochrana poskytuje pouze těm právům, jejichž držitelé o ně dbají a aktivně je vykonávají (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2024, č. j. 7 As 218/2023-34). Žalobce sám uvedl, že u Vojenské zdravotní pojišťovny o úhradu odsávačky nežádal a rovněž netvrdí, že by si aktivně možnosti její případné úhrady z veřejného zdravotního pojištění jakkoliv zjišťoval. Žalobce přitom s Vojenskou zdravotní pojišťovnou komunikoval i o jiných úhradách za zdravotní služby, jak vyplývá

například ze sdělení Vojenské zdravotní pojišťovny ze dne 27. 4. 2020, v němž se zdravotní pojišťovna vyjadřuje k jednotlivým již poskytnutým zdravotním službám včetně způsobů, jakým byly a jsou poskytovány. Z předmětného sdělení vyplývá, že tyto mohly být z veřejného zdravotního pojištění hrazeny pouze za součinnosti žalobce (viz položky pobyt v Sanatoriích Klimkovice, polohovací lůžko). Žalobce se proto mohl u zdravotní pojišťovny informovat rovněž ohledně případných možností náhrady nákladů za odsávačku, když tato je zdravotní službou.

20. Namítá-li žalobce, že by i při vědomosti možnosti částečné úhrady prostřednictvím veřejného zdravotního pojištění žádost nepodal, neboť byl s ohledem na okolnosti a délku schvalovacího procesu ze strany zdravotní pojišťovny nucen zakoupit odsávačku sám, je třeba uvést, že ve vyjádření k připsu Vojenské zdravotní pojišťovny ze dne 9. 9. 2020 žalobce uvedl, že „*nebylo zjišťováno, zda VoZP hradila v předmětné době všechny druhy odsávaček*“. Žalobce pak k případnému nebezpečí z prodlení s pořízením odsávačky neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, přičemž ze sdělení žalobce nevyplývá, že by vyčerpal všechny nebo alespoň některé možnosti, například že by uvážil nájem odsávačky po dobu, než by byla jeho žádost u Vojenské zdravotní pojišťovny vyřízena. S ohledem na výše uvedené soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou.
21. S ohledem na shora uvedené městský soud uzavírá, že ačkoliv plně chápe tehdejší obtížnou životní situaci žalobce, žalovaný nepochybil, přiznal-li žalobci pouze částečnou náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 4 000 Kč představující rozdíl mezi částkou, kterou by žalobce získal, požádal-li by o její úhradu z veřejného zdravotního pojištění a částkou, kterou skutečně vynaložil. Žalobce neuvážil jakékoliv jiné dostupné možnosti, a přestože lze porozumět přístupu žalobce za situace, kdy mu možnost uplatnění nároku nebyl doporučen ze strany lékařů, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalovanému. Žalobce s Vojenskou zdravotní pojišťovnou komunikoval o jiných nárocích na úhradu zdravotních služeb a měl tedy možnost si potřebné informace zjistit či ověřit. To však, i dle svých vlastních tvrzení, neučinil.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce úspěch v řízení neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak právo na náhradu nákladů řízení měl, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24.10.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu